

θισεν ἀλληλοδιαδόχως τὴν προβοσκίδα τῆς ἐπὶ τῶν ὠραιότερων ἐξ αὐτῶν, ἐλικνίσθη ἐπὶ τινων μυοσωτίδων καὶ ὑψοῦτο ἐκ νέου εἰς τὸ διάστημα. Ἄλλὰ . . . ὁ παῖς, ὃν συνώδευεν ἡ Miss Hunter, εἶδε τὴν ψυχὴν καὶ ἐνθους ἐρρίφθη ἀκάθεκτος εἰς καταδίωξιν αὐτῆς. Δίς ἢ τρίς ἤγγισε τὸ ἄκρον τῶν χνοωδῶν πτερυγῶν τῆς καὶ τέλος συνέλαβε τὸ δυστυχὲς πλάσμα. Θριαμβευτικῶς ἔσπευσε νὰ ἐπιδείξῃ τὴν λείαν του εἰς τὴν παιδαγωγόν του, ἣτις ἠρκέσθη νὰ ἐπινεύσῃ διὰ τῶν ὀφρῶν χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὸ βλέμμα ἀπὸ τῆς σελίδος. Ὁ παῖς ἐκράτησε τὴν ψυχὴν ἐπὶ τινα λεπτά καὶ αἴφνης τὸ πρόσωπόν του ἐφωτίσθη· λαμπρά τις ἰδέα τῇ ἐπεφοίτησεν· ἐζήτησεν ἀπὸ τὴν Miss μίαν καρφίδα, διεπέρασε τὸ σῶμα τῆς ψυχῆς καὶ προσήλωσεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ πύλου του παρὰ τὰ ποιητικὰ Edelweiss. Ἡ πτωχὴ ψυχὴ συνεσπείρου ἀλγεινῶς τὸ σῶμα τῆς καὶ ἐκίνει βιαίως τὰ πτερά τῆς, ἀλλ' ἡ δολοφονικὴ καρφίς συνεκράτει αὐτὴν ἰσχυρῶς, ἐπιτελοῦσα βραδέως τὸ καταστρεπτικόν τῆς ἔργον.

* *

Αἴφνης ἡ Miss ἔκλεισε τὸ βιβλίον τῆς καὶ ἠγέρθη· ἦν ἡ ὠρα τῆς ἀναχωρήσεως. Ἐρριψε βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐνδυμασίας τοῦ παιδὸς καὶ ἰδοῦσα τὸν πρόσθετον κόσμον τοῦ πύλου του ἤρπασεν αὐτὸν βιαίως, ἀπέσπασε τὴν καρφίδα μετὰ τῆς ψυχῆς, τὴν ἔρριψε μακρὰν καὶ ἐκραύγασε:

— «Θὰ καταστρέψῃς τὸν ὠραῖον πύλον σου μὲ τὰ ἀκάθαρτα αὐτὰ πράγματα!»

Ἐπειδὴ δὲ ὁ παῖς ἔστρεψε περίλυπον τὸ βλέμμα πρὸς τὸ ἀπολεσθὲν ἄθυρμά του, συνέλαβεν αὐτὸν ἰσχυρῶς ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ κινουμένη ἐν' ἀπέλθῃ ἔθεσεν — ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως ἄρά γε; — βαρὺν ἐπὶ τοῦ ζωῦφιου πόδα, θέσασα οὕτω οἰκτρὸν πέρας εἰς τὴν βραχεῖαν καὶ ὄνειρώδη ζωὴν τοῦ ἄβροῦ πλάσματος.

Ἐν Κων/λει, 1908

ΜΑΡΙΑ ΠΑΠΑΡΙΣΤΕΪΔΟΥ

Εἰς κάποιον πνευματιστὴν . . .

. . . μὴ πνευματώδη!

ΤΙ νὰ σοῦ πῶ! μοῦ φαίνεται παράξενο, σὰν ψεῦμα,
σχέσεις νᾶξῃ μὲ πνεύματα ἄνθρωπος . . . δίχως πνεῦμα!
κι' ἀφοῦ μπορεῖς καὶ προσκαλεῖς τὰ πνεύματα τὰ ξένα,
πῶς τὸ δικό σου τ' ἄφησες νὰ τρέξῃ σιὰ χαμένα;

Σ' ἀκοῦνε, λές, τὰ πνεύματα καὶ ἔρχονται ἐμπρὸς σου,
ἐνῶ γιὰ πάντα σ' ἄφησε τὸ πνεῦμα τὸ 'δικό σου!

ΣΑΤΑΝΑΣ